

Következtetések, avagy üdvözöllek Walter Benjamin

A technikai reprodukálhatóság korában a vizuális műveknek is megvan a maguk sorsa: reprodukálhatóvá váltak.

Oly nyersen, kevésbé érzékenyen fogalmazottak, oly durván kivitelezettek, hogy technikailag sokszorosíthatók.

Mindennek ellenére valójában mégsem sokszorosíthatóak, ha az eredeti művet a reprodukcióval elég alaposan összehasonlítjuk – korunkban mégis így vélekednek.

Ez az állítás jellemző arra a korra, amely úgy érzi, hogy az eredeti mű és a technikailag sokszorosított mű finomstruktúrái közötti különbséget nem szükséges érzékelnie, hogy ez a kor az érzékenység egy bizonyos fokát nem akarja sajátjának érezni.

Saját munkáimmal kapcsolatban éveken keresztül tapasztaltam, hogy katalógusokban alig voltak reprodukálhatóak. Ezért gyakran készítettem kisméretű tusrajzokat nagyobb munkáim reprodukálása céljából. Az eredmény legjobb esetben munkáim kemény grafikai kivonata lett. Így felismertem, hogy munkáim a sokszorosításnak ellenállnak, másrészt kialakult az a szándékom, hogy koncepciómat a még fokozottabb érzékenység / finomság irányába alakítsam tovább, hogy munkáim még a kisméretű tusrajzok segítségével se válhassanak sokszorosíthatóvá.

Egy mű akkor valóban autonóm, ha mindenfajta triviális redukciónak ellenáll, a kézműves sokszorosításnak éppen úgy, mint a technikainak. Finomsági foka alapján válhat autonóm produktummá: a finomság fokozása magasabb fokú autonómiához vezet, fordítva pedig a finomság csökkenése csökkenti a mű autonómiáját is.

Műveink teljes autonómiája végső soron nem-reprodukálhatóságukban manifesztálódik.

Abban, hogy milyen mértékben képesek önmaguk sokszorosítását / reprodukálását megakadályozni: és hogy milyen mértékben képesek finomsági fokuk által a sokszorosíthatóság szintje fölé emelkedni.

Köln, 1987.